

ΑΧ! ΠΟΙΟΣ ΨΕΥΤΗΣ ΤΟ ΜΙΣΕΙ.

Δέτε το τὸ ὠργισμένο,
Τὸ ἀναθεματισμένο,
Δέτε το πῶς κατεβαίνει
Καὶ τὸ λάρυγγα γλυκαίνει.
Τὸ κρασί, τὸ κρασί
Ἄχ! ποῖος ψεύτης τὸ μισεῖ.

Τί; Πονεῖς, ἀρρώστια ἔχεις;
Στὸ γιαντὸ μὴ συχνοτρέχης.
Ὁὐ σοῦ φάη τὸν παρά σου
Χωρὶς ναῦρης τὴν ὑγεία σου.
Πιὲ κρασί, τὸ κρασί
Ἄχ! ποῖος ψεύτης τὸ μισεῖ.

Εἶς' ἐρωτοχτυπημένος,
Δυστυχῆς, ἀπελπισμένος;
Ὁὐ ἐρωτὰς νὰ σκάσῃ
Καὶ ἡ φτώχεια νὰ περάσῃ;
Πιὲ κρασί, τὸ κρασί
Ἄχ! ποῖος ψεύτης τὸ μισεῖ.

Εἰς τὴν ῥάχην αὐτοῦ τοῦ κόσμου
Ὅσῳ περπατάω, πῶς μου
Καὶ ἀγάπη καὶ ζωὴ μου
Καὶ χαρὰ μου καὶ ψυχὴ μου
Θᾶσαι σὺ, ἄχ κρασί,
Κι' ὅποιος θέλει ἄς σέ μισῇ.

Ὅταν μιὰ φορὰ πεθάνω
Καὶ σ' τὸ στόμα δὲν σὲ βάνω
Νὰ δροσίσης τὴν καρδιά μου
Καὶ νὰ σδύσης τὴ φωτιά μου
Ἄχ! κρασί, ἄχ κρασί
Ὅποιος θέλει ἄς σέ μισῇ.

Δέτε το τὸ ὠργισμένο,
Τὸ ἀναθεματισμένο
Δέτε το πῶς κατεβαίνει
Καὶ τὸ λάρυγγα γλυκαίνει.
Τὸ κρασί τὸ κρασί,
Ἄχ! ποῖος ψεύτης τὸ μισεῖ.

Ῥοδίτης.

πανήγυριν ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ νὰ ἀπειλήσωσιν ἐκεῖθεν τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἵνα παραχωρήσωσι τῇ Ἑλλάδι ἀναιμῶς τὴν Ἡπειρον καὶ τὴν Θεσσαλίαν. Μετ' ὀλίγον ὁ πατριώτης ποιητὴς παρατηρεῖ ὅτι τὸ σκάφος τῆς Τουρκίας κλονίζεται ὑπὸ τῶν πανηγυριζόντων ἀνέμων καὶ λαβῶν καὶ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ νέου κομματάρχου κ. Δηλιγιάννη, συμβουλεύει τοὺς Ἕλληνας στρατιώτας νὰ τρώωσιν οὐδὲν ἄλλο ἢ φασούλια καὶ κουκιά, διότι οὕτως ἕκαστος Ἕλλην ἡδύνατο νὰ πυροβολῇ, καὶ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν καὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν συγχρόνως, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ νίκη ὑπὲρ τῶν ἀπογόνων τῶν Μαραθωνομάχων καὶ Σαλαμινομάχων. Μετ' ὀλίγον παρατάσσονται εἰς μάχην ὁ Ἑλληνικὸς καὶ Τουρκικὸς στρατός· καὶ ἐν ὅσῳ μὲν διὰ τῶν ποιημάτων τοῦ ἐνεθουσίαζε τοὺς ἡμετέρους ὁ κ. Ἀφεντούλης, οἱ Τούρκοι ἀπεδείχθησαν, μεθ' ὅλην τὴν παράφρονα, δηλαδὴ ἐνθουσιώδη τῶν ποιημάτων φύσιν, νικηταί· κατῴρωσαν μάλιστα νὰ καταλάβωσι τὰ νῶτα τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλὰ τότε δὴ τότε ἀπεδείχθη, ἡλίου φαεινότερον, ἡ δύναμις τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ ἐν Πεντέλῃ τὰς διατριβάς ποιουμένου μουσουργοῦ καὶ ἡ πολιτικὴ περίνοια τοῦ κ. Δελιγιάννη. Οἱ Τούρκοι πυροβοληθέντες ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ἐτράπησαν εἰς αἰσχεράν φυγὴν χάρις εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὰς ἀποκρύφους ιδιότητας καὶ δυνάμεις τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ! καὶ ὄχι μετὰ τῶν

Τούρκων· μὴ βδελυχθῇς μῆτε τοὺς ὑπουργοὺς ἡμῶν, μῆτε τοὺς βουλευτάς, μῆτε τοὺς δημοσιογράφους, μῆτε τοὺς συγγραφεῖς, μῆτε τοὺς ποιητάς, ἀν καὶ ἔχεις πολλοὺς λόγους νὰ βδελυχθῇς τὰ γένη ταῦτα, τὰ ὅποια δὲν εἶναι Ἑλληνικά, μῆτε νὰ ἐξαγνισθῶσιν ἐκ τῆς φλυαρίας καὶ ἀσυνειδησίας αὐτῶν κατὰ τὰς ἐπερχομένας φοβερὰς ἡμέρας τῆς Τεσσαρακοστῆς· διότι ἡ μετάνοια ἐπλάσθη μόνον διὰ τοὺς ἀποπλανομένους καὶ τὰς ἀποπλανημένας ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως καὶ ὄχι διὰ τοὺς πλάνους καὶ ἀπαταιώνας, οἵτινες εὐρίσκουσι γλυκὺ τὸ ἀπατᾶν καὶ χάριεν τὸ ὀργιάζειν. Ἡ Τεσσαρακοστὴ τοῦναντίον ἔχει ὕψος στριφνόν, χαρακτῆρας γριφώδεις, δριμύ τὸ βλέμμα, ὀφρὺς σκοτεινάς, χρῶμα ἀραβικόν, χεῖλη προεκτεταμένα, καὶ ἐν συνόλῳ ἀπαρτίζει εἶδος τι Φάντου Παστουνίου, ὅστις εἶναι δισοῦνος καὶ ἐπικατάρτος εἰς τοὺς χαρτοπαικτοῦντας ἐν τῷ σταδίῳ τῆς ζωῆς. Χριστιανοί, μὴ νίπτεσθε, μὴ κτενίζεσθε, μὴ τραγωδεῖτε, μὴ γελᾶτε, μὴ φιλήτε· ἄφετε τὰς χριστιανὰς νὰ ἡσυχάσωσιν ὀλίγον, καίτοι αἱ πλεῖσται ἀποτροπιάζονται τὴν ἡσυχίαν ταύτην, διότι ἔφθασεν ἡ Γοργὼ τῆς χριστιανικῆς μυθολογίας, ἡ πολυῦμνητος Τεσσαρακοστὴ· ἐτοιμάσατε τὰ ὦτά σας εἰς τὸν ἀτελεύτητον τυμπανισμόν τῶν τροπαρίων.

III

Ἀγάπη μου γλυκεῖα, ἀν μ' ἀγαπᾷς καὶ θέλεις ἡ ψυχὴ